

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,
de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Noticias y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

PREU DE SUSCRIPCIÓ: una pesseta TRIMESTRE.

Lo present quadern té 8 planas de text
y 16 de folletí. Val **15 céntims**.

Avuy publiquem **16 planas de folletí**, acabantse la comedia en un acte

FLISFLÁS

original de 'l reputat escriptor D. Salvador Carrera, comensada en lo número anterior.

En lo propvinent donarem la lloa de D. Angel Rius Vidal

LA LLUM DE 'L GENI

premiada en lo concurs de 'l Centro Artístico Recreativo y representada ab general aplauso en lo teatro Catalá, (Romea).

Secció oficial

Centro Artístico Recreativo.—En vista de que alguns señores asociados se atrasan en el pago de cuotas y á fin de que en la próxima Junta General tengan derecho á discutir y á votar, esta Presidencia les invita á que satisfagan las cantidades que adeudan por aquel concepto, pues de lo contrario quedarán sujetos á lo dispuesto en los arts. 25 y 40 de los Estatutos.

Barcelona 9 de Mayo de 1899.—*El Presidente*, TEODORO BONAPLATA.

Montepio Catalá.—Habiendo fallecido el asociado D. Francisco Bruguera (e. p. d.), se publica el presente anuncio á fin de que sus herederos, previa la justificación de semejante cualidad se presenten á percibir las 40 pesetas que les corresponden á ter. or del art. 54 de los Estatutos.

Barcelona 30 de Abril de 1899.—*El Presidente*, JOSÉ MARÍA PONS.

La Unión defensora del Socorro Mutuo.—En la reunión extraordinaria celebrada el día 7 de los co-

rrientes fueron elegidos representantes de grupo para formar parte del Consejo General, los Sres. D. Jacinto Pañella, D. José M.ª Verdú, D. Joaquín Vila, D. Pablo Pérez, D. Segismundo Bayer, D. Julián Gil y del Rincón, D. José Armengol, D. Juan Andinach, D. Gabriel Leonardo, D. Ramón Selma, D. Tomás Martorell, D. Rafael Ollé, D. Francisco Casas, D. Salvador Martínez, D. Antonio Carbonell, y D. Pedro Teixidó.

Lo que se anuncia para conocimiento de todos los señores asociados y asociadas con carácter personal.

Barcelona 8 de Mayo de 1899.—*El Presidente*, JUAN PERELLÓ Y ORTEGA.

RESULTATS

Son en regular número las personas que saben lo que valen.

També n' hi ha que valen mes de lo que la generalitat se créu.

Pero n' hi ha d' altrás, plenas de pedanteria y de sans facon, que semblan valer molt y no valen res.

Y això mateix que passa entre las personas, s' observa també en las colectivitats.

Moltas d' ellas saben quin es lo seu valer y la seva importancia verdadera.

Altras tenen gran apariencia y tot lo que fan és bombollas de sabó.

Tot fullaraca.

Molt relumbron.

Molt soroll y pocas nòus.

La gran fanfarrria.

En cambi, no 'n faltan que tenen un fondo de 'l tot important en sos ideals, traduht en los seus estatuts y reglaments; y perque la majoria de 'ls associats no tenen noció exacta de lo que s' alcansa ab una bona uniformitat de pensament, ni s' fixan en que moltas unitats poden constituir una suma gran, ó que—com va 'garment se diu—moltas gotas fan un ciri, ni s' interessan pe 'l bè y p' 'l fi social, sino que, impacients, vo'drían tocarne resultats positius tot seguit, ni s' prenen la pena de enterarse de lo que s' fa, puig en sa inconstancia no veuen que l' estors colectiu en major o menor grau (pero colectiu á 'l fi) es alguna cosa, no prosperan y anirían á la descom-

posició á conseqüència de 'l descrédit, si d' ells s' ha guès d' esperar la salvació de 'ls fins socials.

Avuy l' esperit d' associació está en desenvolupament progressiu.

Tothom s' associa, per assumptos polítics, religiosos, mercantils, industrials, recreatius, artístics, literaris, etc., etc.

Tant las classes elevadas com las de mes baixa esfera, á l' amparo de la ley constitueixen entitats.

Las mes instruidas com las que tenen menos instrucció, s' aprofitan de las ventatjas de la ley.

Pero en mitj de semblant esperit de germanor y de companyerisme, s' observava un cas de veritable anomalia.

¿Quin era?

Que precisament la classe que no pót existir sense formar companyia, la que no pót tenir vida individualment, aquella á la qual li és impossible presentar son treball no 'sent en forma colectiva, la classe de 'ls artistes de teatro, era la que s' mostrava refractaria á la vida de associació.

¿Y cuydado que li convé mes que á las altrás!

Pero l' egoisme, las quisquillositats artístiques, las antipatias personals, la enveja de gloria, la presumpció injustificada y altrás causas, eran la rémora mes gran que servia de barrera per que passés avant l' ideal de uns quants que, animats de bons intents y de 'ls millors desitjos, veyan y venhen la necessitat, la imperiosa necessitat de vida de una associació per tots los artistes que forman la institució teatral.

Per si vingué un dia que la idea va obrirse pás, y va fundarse un Centre en nostra ciutat.

¿Quin? Lo *Centro Artístico Recreativo*.

¿Qué s' proposa? Casi res: treballar en favor de 'l art, de 'ls artistes y de tothom que visqui de 'l teatro.

Aixó és important, y no obstant y serho,—lo qual vol dir que no és cosa de bufar y fer ampollas—no n' ha faltat qui volia ó s' pensava tocar lo cel ab las dents en lo mateix instant de ferse socio.

Y á l' véurer que aixó no succehía, alguns han volgut nedar y guardar la roba.

Es dir, eran (ó són) socios, y no ho són.

Recurs inventat: ni pagar ni donarse de baixa.

No cuydarse de la associació ni surtirse'n.

Y creyant á la Junta de una candidés extremada, s' burlaban d' ella, y sotto voce deyan: —No ferán may res.—

A pesar d' aixó, 'ls mes entusiastas no han desmayat, sino que en compliment d' acorts salvadors y reglamentaris, y fixo son pensament en la noblesa y utilitat de la associació, han persistit en dur á bon terme un acte verdaderament artístich, verdaderament important, verdaderament bo baix qualsevol aspecte que se'l consideri.

Acte que tothom ha apreciat com semereix, menos aquells associats, que deuen caréixer de ideals desde 'l moment que no tenen fé y que ni ells mateixos se saben donar compte de lo que valen, com á entitat s' entén, perque en particular si que la seva importancia resulta insignificant.

Mes deixemnos ara de digresions, y per inteligencia de aquells lectors que tal vegada han llegit fins aquí y no atinan á que 'ns referim, direm que parlem de la funció organitzada pe'l *Centro Artístico Recreativo* y celebrada'l dia 28 de Abril en lo teatro Romea, á l' objecte de aumentar y remórer la subscripció de'l monument á l' gran autor D. Frederich Soler (qual popularitat va començar ab lo pseudónim de Seralfi

Pitarra), y ab lo fi de que s' apressuri lo comensament de las obras paralizadas d' ensá que está posada la primera pedra.

En efecte: aqueix acte, ó siga la expressada funció, ha demostrat quanta és la importancia de 'l *Centro* que presideix l' intelligent actor D. Teodoro Bonaplata y quant major aqueixa importancia seria sens dupte si no li gressin la espatlla certs artistes que no saben conéixer lo que de veras ha de serlos convenient.

Aqueixos artistes y escriptors, que no deuen véurer hi mes enllá de'l seu nás, no saben apreciar lo que significa associació; no comprenen quina és la forsa de uns estatuts legalisats; no s' donan compte de 'l caràcter d' un acort prè en reunió degudament celebrada; ignoran lo que significa 'l sello de una entitat constituída; prenen á broma lo que és de una serietat extrema, y per'xo atents sols á distreure's en lo café ó á perdre 'l temps en frivolitats ó en petitesas que deurían despreciar, mentres per una part voldrían que 'l treball y l' estors y la constancia y la abnegació (que be se'n necessita per no decáurer l'entusiasme) d' uns quants—mes tontos que ells segons ells pensan, ó mes sabits tal vegada segons opinió de personas sensatas—salvin lo fi de la associació, per altra part no se'n cuydan, ni pagan, ni se'n surten—com ja hem dit—esperant los resultats, per allavors 'sent de la societat participar de las ventatjas qu'ells creyan potser de rápida obtenció y qual tardansa 'ls ha induhit á ferse 'l maula ó com se diu en castellá *llamarse andana*.

Aqueixos associats podran no apreciarla aqueixa importancia; pero ja l' han vista uns altrás: i' han compresa també alguns ajuntaments de Catalunya: la considera nostre digníssim alcalde constitucional Dr. Robert y 'l Cabildo municipal que presideix; la aprecia la Comissió executiva de 'l monument; la véu la empresa de 'l teatro Romea: la comprenen entitats com «La Lliga de Catalunya» y 'l *Círculo del Liceo*: la estiman de valer personalitats com los Srs. Capitá General, Gobernador civil, President de la Audiencia, Girona, Coll y Pujol, Planas, Rias y Badía: la reconeixen artistes tan importants com D.ª María Tubau y 'l primer actor D. Enrich Borrás; com lo celebrat autor D. Ceterino Palencia y l' empresari D. Salvador Mir.

Ha bastat combinar la indicada funció, saber que's tractaba de honrar á un fill ilustre de nostra patria, á una gloria catalana, però que 'ls Ajuntaments de Sabadell, de Hospitalet, de Manresa, de Figueras, de Igualada, de Badalona, de S. Celoni, de Reus y altres, atenant á lo que significa un timbre de societat y la firma de un president donant compte de un acort de Junta, s' apressuressin á donar mostra de consideració á 'l *Centro Artístico Recreativo*, ocupantse de ell en sessió pública, enviant cantitats y associantse á un acte organitzat per sa Junta Directiva, veninthi Comissions ben numerosas.

Y mentres aixó ells feyan, lo nostre Alcalde cedía la Banda municipal, y disposaba que'l jardiner de Ca' la Ciutat adornés lo teatro, y ocupaba palco retribuintlo sabent que se li regalaba, y lo mateix feyan las entitats y las personas nomenadas.

Aixó, aixó són resultats: aixó és lo que ha de alentar á 'ls que dirigeixen la marxa de 'l *Centro Artístico Recreativo*: la funció ja és feta, l' acte s' ha dut á feliç terme, demostrant que no en vá varen concebir la idea y produhint sa realisació una cantitat no

despreciable que servirà per que la subscripció no quedi morta y apressurarà la erecció de 'l monument á Soler, pagantli un deute que voluntariament s'ha contret pera que 's perpetui sa memoria.

Aixó és un resultat positiu: demostra que 'l *Centro* té importancia que no és degudament apreciada per alguns que deurían tenirla molt en compte, y denota ben be á las claras que si 'ls actors curíen de 'l seu ensopiment egoista (u' hi ha que no 'n tenen, y ho diem ab gran satisfacció) y se sobreposessin á miras mesquinas, podrían millorar en profit de la classe á que perteneixen y de 'l art á qual cultiu dedican lo treball de la seva inteligencia.

No está, donchs, fora de lloch que ans de acabar los exzitem per que ingressin en aqueixa associació que per una infima cuota pót proporcionarlos algún día grans ventatjas, donantlos de moment una forsa colectiva que en particular no tenen y una consideració general que ben be 'ls falta.

Pensem que així ho farán en bon número; mes si no sigués, no per aixó ha de desanimarse la Junta Directiva, porque 'ls Estatuts li donan medis per no abandonar una missió artística de gran interès y de gran pervivència per la regeneració de 'l teatro en general.

Treballant la Junta, és segur que per medi de aqueix *Centro*, mes dejorn ó mes tart han de torarse uns bons resultats.

30 d'Abril

P. DE R.

Estrenos catalans

Teatro Romea. — *Una casa de boigs*, comedia en tres actes, escrita per D. FRANCISCO X. GODO. — *La llum de 'l geni*, loa original de D. ANGEL RIUS VIDAL.

Ab la primera de las produccions quals títols acabem d'estampar ha donat lo Sr. Godo nova mostra de sos coneixements en assumptos escénichs, fent una obra cómica de enredo y de molta animació que té escenas plenas d'ingeni y de gracia.

Aixó no obstant, nosaltres preferim á 'l Sr. Godo com autor de dramas originals, tant per aqueixa circumstancia com porque ab los que fins ara li coneixem de aquesta classe, pót donar millor fruyts de arbre regional, no pas ab las que, com *Una casa de boigs*, tenen mes de francés que de català.

Va fèr riurer y va sèr aplaudida, cridantse també á 'l autor.

— *La llum de 'l geni* ja és altra cosa en quant á lo que atany á la escena regional. Té importancia per sèr una obra alegórica que alaba com se mereix á 'l inolvidable Frederich Soler: está escrita ab molt cuydado y en vers armoniós, y en conjunt no resulta pesada ni monótona; ans á 'l contrari, 'l públich se troba á 'l final sense adonar-se 'n, y desitjós de associarse á 'l homenatge que á 'l acabar se tributa á 'l geni brillant de 'l ilustre Soler.

La Sra. Clemente, 'ls Srs. Goula, Giménez y las senyoretas Baró y Morera siguieren aplaudits... Nosaltres unim nostra felicitació, qu' és un aplauso madurat y no momentani.

Lo públich va opinar en lo mateix sentit, demanant lo nom de 'l autor, que va resultar sèr lo jove poeta D. Angel Rius Vidal, com aixis va dirho desde la escena 'l senyor Goula. — Jo.

Revista teatral

Liceo. — Dissapte passat tingué lloch 'l estreno de la tant discutida obra de Massenet, titulada: *Werther*.

Per ésser estreno en Espanya hi acudí numerós estol de músichs que resultaban mes ó menos favorables los conceptes que s'emitian segons los punts de vista en que era mirada la obra.

La passió creyem animava la controversia.

Nosaltres, fugint de 'ls uns y de 'ls altres, direm ab imparcialitat nostre humil parer.

Lo libreto es degut á 'ls Srs. Blau, Milliet y Hartmann, y tret de la novela de Goethe: *Los sufrimientos del joven Werther*.

Hem de dir la veritat: los citats senyors han posat á la disposició de 'l músich escenas ben sentidas y preparadas de tal manera que 'l efecte en lo públich tenía que ésser segur en lo primer y segon actes.

Las situaciones encontradas; los sentiments que 's manifestan pe 'ls diversos personatjes que en la trama hi prenen part; 'l atmósfera de bucólica poesia que 's respira, feya que 'l músich ja versat en aquest género de treball, se llensés en lo camp de la inspiració impresionant de veras á 'l públich.

No ho ha fet.

Las bonicas escenas de 'l primer acte passen sens una ratlla que marquí, que dongui verdader rellèu á 'l personatge en sa fesomia moral, no s'hi vèu (última escena) lo músich de nervi que sent y fá sentir las emociones de una situació dramática com ho es la que deixem citada.

Quín partit ne podía tréurer en 'l acte 2.^{on}, quant l'orga (aquesta mes ben tractada de lo que ho está); entonant los cántichs de ritual d' un ofici de Gloria, en la plassa Werther y Carlota donan eixida á sas vehements passions eróticas!

En lo tercer acte presenta 'l libreto mes ample espay per deixar á un costat la música idíllica impregnada de perfums de 'l camp, pera llensar á torrentadas las terro-ríficas flameradas d' un foch que l' aviva la idea de 'l suicidi, llamps que fuctejan l' espay portant en sa volada llágrimas y sanch.

¿Ha aprofitat en son profit Massenet, las situaciones indicadas? En nostre concepte no.

Coneixem pocas obras de 'l citat compositor francés, unas dramáticas, altres religiosas. De 'l coneixement de ellas prevehiam lo semi-fracás de la última estrenada.

Massenet es innegable que per son talent ocupa uns de 'l llochs mes eminents de la lírica francesa. Sos coneixements, no gens comuns, li permeten sian sas obras estudiadas y alabadas per los mes afamats compositors, en ellas hi ha probas evidents de una suprema distinció y galanura en sa manera d' ésser.

Aixó es com á home de ciencia, possehedor de tots los resorts que ofereix l' orquesta en sas condicions polifónicas.

Com á músich inspirat li hem trobat menos en las lírich-dramáticas que en las religiosas.

En las primeras hi hem vist excés de languidés, certa calma que á 'ls primers moments encisa, pero que després que á la prolongada repetició acut, exterioritat conceptiva que caracteriza á 'l autor de *Marie Magdelaine*, se fa pesat engendrant certa monotonía que cansa.

Son estil melódich, se base en la repetició exacte de 'ls tres primers compassos de 'l periodo musical per acabar en lo quart lo concepte melódich.

Lo millor, donchs, per nosaltres, de 'l *Werther*, donat lo típic de la música de 'l autor de *Escenes Alsaciennes*, es lo primer acte y part de 'l tercer.

Respecte l'execució, deixà, per part d'alguns artistes molt que desitjar.

Lo protagonista que 'l feya 'l tenor Beduchi no 'n tragué 'l partit que 's mereixia la obra, degut á que son òrgano vocal resulta poch dúctil, te certa resistència en la emissió de las notas agudas.

Lo públich estigué un poch descortés, majorment tractantse de un debutant, y ab sas mostrás de desaprobació obtingué lo de sempre: descentrarlo, descompondrerl' y no fer res de bo.

Las simpáticas Savelli y Martelli fören las únicas que ab sos primors d'artistas consumadas se guanyaren los aplausos d'aquell malhumorat públich, que á la mes petita desviació s'aixecaba ayrat movent tabola.

Lo barítono Sottolana s'aguantá dintre 'l poch lluhit paper de Alberto, en lo punt mes bo que li fou possible: se lliurá de 'l temporal.

Qui mereixia un aplauso que no se li doná, era 'l mestre Mugnone per l'acert, pe 'l carinyo ab que dirigí la poch afortunada obra de 'l autor de *Manon Lescaut*.—A. DE LA FLORIDA.

Eldorado.—Pe 'l benefici de la Srta. Juanita Fernán deá s'estrená un un sainete líric en un acte y tres quadros, titulat: *La panadera*, letra de 'ls Srs. Delfin Jeréz y Anselm Fernández y música de 'l Mtre. Cotó.

L'argument es fluix pero no deixa d'ésser simpátich y d'interessar.

Algúns de 'ls seus personatjes ne recordan d'altres de afamadas obras; fins hi ha escenas que fan memoria de allá 'hont son tretas.

En això 's veu la inexperiència de 'ls dos apreciables autors y actors d'aquest teatro.

Pero en cambi n'hi ha que están escritas ab molta sandunga y sal.

La música es de lo millor qu'hem sentit en aquest teatro d'un quant temps en aquesta part.

Es ben cert que 'l Mtre. Cotó en altrás obras s'ha guanyat lo lloch de compositor de gust y talent.

Lo que més sobresurt de son treball es un duo de bonica y expontánea melodia, un coro y un concertant.

L'interpretació sens pero; tots en general posaren sa voluntat y talent á contribució de 'l companyerisme y amistat.

A 'l final foren cridats los autors y beneficiada á las taulas rebent de 'l públich una verdadera ovació y á la última, á la simpática y distingida Srta. Fernández, fören. li presentalla de numerosos y artístichs regalos.—ARMANDO.

Tívoli.—No sens motiu sigué celebrada quant la companyia de 'ls *Bufos Arderius* la doná á coneixer en lo *Teatro Español*, farà cosa d'uns trenta anys, la inspirada opereta de 'l Mtre. Offembach: *Orfeo aux enfers*. (*Los dioses del Olimpo*.)

Encara avuy son aplaudidas per sa frescura y expontaneitat las melodias de 'l músich francés que no deixá may en sas obras de retratar la corrent artística, la nota dominant de 'l gust y tendencias de sa época.

Es ben cert que la companyia que en aquest teatro actúa la interpreta á la perfecció y l'empresa no mira en gastos per presentarla com requereix son argument de índole especial y de pura fantasía.

Lo públich l'ha presa ab tant d'entussiasme, que aplaudeix y fa repetir cada número de música.

Van succehintse las representacions de las obras mes celebradas de nostre repertori antich obtenint totas ellas l'execució armónica, perfecta.

L'altre dissapte tingué lloch lo benefici de las germanas Pérez Cabrero.

En ell vejeren las simpáticas artistas las moltas voluntats que 's tenen guanyadas.

Prestaren sa cooperació algunas societats corals euterpenses formant un total de mes de 400 coristas que baix la direcció de 'l Mtre. Cabrero cantaren ab suma afinació y colorido, las inspiradas composicions de Clavé: *Las flors de Maig* y *Las galas del Cinca*.

Las dos germanas Pérez Cabrero s'emportaren molts aplausos y valiosos y artístichs regalos.

Novedats.—Mlle. Lambrecht es la divette de 'l públich que assisteix á las funcions d'aquest teatro.

Be prou ho demostrá en *La fille du tambour major*, opereta de Offembach.

L'argument no tén res de novetat y que interessi.

Lo que en revritat val es la música.

Aquellas *chansonnettes* en que 'l compositor hi abocá tota la gracia, facilitat é intenció de sa fantasía sempre fresca y aixerida, mouhen lo públich fentlo aplaudir estrepitosament.

Es vritat que la música no pot ésser més ben interpretada, no pot estar mes ben sentida que de la manera notable que ho fa la encantadora Lambrecht.

Offembach no lo podia concebir millor.

Molt be en Labandiere, Majurel y Goutier.

Després de la obra de Offembach, vingué *Josephine vendue par ses sœurs* de Terrier y Carrer la letra y de V. Roger la música.

Los autors de la letra hi abocaren tota la sal que requereixen algunas situacions que resultan de primera.

Los números de música que mes sobresurtiren, be 's pot dir son lo concertant del primer acte, l'aria de las riallas de 'l segon y un *couplets* á la tirolesa de 'l tercer.

Las heroínas sigueren la Lambrecht y la Edeliny.

Aquesta se'n emporta 'l públich fent de *Benjamine*. Creyem que ab dificultat se pot veurer lo personatge mes complet, més detallat, mes minuciós.

Resulta una verdadera creació; es una monada.

Si com á actris mereix sols alabansas, com á cantant bé 's pot dir está á major altura.

Artista de poqueta veu pero d'una ductilitat y pastositat que encanta y d'una escola de cant que enamora.

La Sra. Echaud y 'ls Srs. Goutier, Labandiere y Majurel contribuhiren á que surtis la obra de 'l mestre Roger perfecte y acabada.

¿AHONT ANEM?

Això preguntaban molts de 'ls que pagant assistiren ahir dimecres á 'l concert que 'l sr. Pujal doná á 'l Ltrich.

No no preguntaban sens motiu.

Després de tocase per l'orquestra aquell esperpento de 'l Sr. Morera, que no déu titularse: *Catalonia*, sino *Ridicul*, certa part de públich doná crits de ¡Viva *Catalunya independent!* y de ¡Mori 'l fusellador de *Rizal!* ¡Viva la *libertat!*, convertint lo teatro en una verdadera plassa de toros ó en un club demagogo, ahont s'hi predican las mes disolvents ideás.

—¡Viva la *libertat!*—cridaban.

Los que tal feren donaren probas de no ésser dignes de gosar de sos beneficis.

Pregonant de liberals se firmaren la patent d'imposadors, gracias á 'ls crits y á 'l descomunal escándol que promogueren. Per' assentar son dret manifestant una opinió política que no era lloch ni ocasió oportuna, trepitjaren, tant indiscutible com lo d'ells, lo dret que tenian los demás de que fossen respectadas sas ideás políticas y que se 'ls asseguraba en la taquilla á 'l comprar l'entrada.

Donaren probas de poch respecte y consideració á 'ls espectadors que pagaren per sentir a 'l violoncellista

Pujal y á la orquesta, sens pensar-se aquets que coopera-ban á la realisació d'un acte eminentment polítich y que no figuraba en lo programa.

¿Ahont anem á parar si no 's posa coto á aquesta cor-rent catalanista-modernista que tot ho tergiversa y ho treu de lloch fent mes mal que be á la causa regional?

Canti's tant com se vulgui la ridícula composició de 'l Sr. Morera en lo centro ó cassino hont ell hi té l' altar ó en la llibrería «L' Aveng», que aquí y allí sos amichs po-drán esplayarse tant com vulguin, fent burla de Bretón, Chapí, Nieto, Fernández Caballero y altres compositors de fora Catalunya, que ab aixó no 's tindrà ningú per en-ganyat y menys per perjudicat en sos interesos.

Y com *Time is money*, acabem dient com també diu-hen los inglesos: *Enough*.

SANTA CLARA

TEATRO LIRICH

Dimecres passat á 'l vespre tingué lloch lo concert anunciat pe 'l violoncellista D. Joan Pujal, reunint en la magnífica sala de 'l Sr. Arnús lo millor, lo mes selecte de nostra societat, dominanthi l' element musical que tenia desitjos d' apreciar los avensos de 'l jove Pujal que desde que s' ha establert á la capital de Fransa s' ha obert ample camí en lo terreno de l' art.

Sos compatriotas volían jutjar los mérits de 'l virtuos per' poder aplaudir la decisió de nostre Ajuntament á 'l donarli anys passats la plassa de pensionat á París.

Si existeixen aquest mérits y si foren sancionats pe 'l públich, ho digueren los aplausos que li tributá.

Nostre corresponsal artístich de París en varias oca-sions ha parlat de 'l Sr. Pujal en elogi de sas condicions respecte la manera pulcra y atildada de interpretar los mes difícils passatjes de las composicions que forman son repertori.

Nosaltres ratifiquem las opiniones de nostre company y felicitem á 'l Sr. Pujal.

Las obras de 'l Sr. Morera foren tres: l' una ja coneguda de nostre públich: *L' Atlántida*, y estreno las dos restantes.

A una d'aquestas *Marxa* la titula son autor y respón á'l plan de sa concepció.

Es un treball de sobrias formas, desprovist de fullaraca que l' enfarfega y ben portadas las pocas melodias que l' integran.

Catalonia, EPIGRAMA (?) sinfónich per orquesta, és la segona de las dos estrenadas.

Es aquesta composició l' última paraula de 'l mal gust y de 'l ridicul, de lo xavacá y ordinari: aixó respecte al plan.

Respecte al efecte que produheix, armonicament par-lant se 'l poden considerar nostres lectors formantse un tot, un conjunt de la jota de *La Dolores*, lo schotis de 'ls *Cuadros disolventes*, la cansó popular catalana *Lo compte Arnau*, un tros de la marxa de *Cádiz* y altres fragments de sarsuelas que en aqueix moment no recor-dem, y tot aixó tocat á l' hora, en un farrigofarrago, ple de compassos *binaris* y *ternaris*, tons majors y menors, en fi, ab una confusió qu' espanta, aturdeix de mala ma-nera.

Acaba tocant lo metall á sa mes elevada tessitura, y la corda y fusta units forman una massa d' estruendosa cridoria que 'ls pobres coristas s' escanyan per' arribarhi, ab lo cant popular catalá *Los Segadors*.

L' efecte, repetim, no és agradable y menos ho és quant se sab l' idea que la ha inspirada, que no respón a cap mira elevada per' l' art ni dictada per la consideració y respecte.

En lo número vinent ferem algunas consideracions analissant lo fondo de *Catalonia*.—M. V.

Rápidas

LXVII.

Chorros de sangre de las fuentes manan;
llevan los ríos sangre en su corriente;
los espacios celestes tristemente
con crespones sanguíneos se engalanan.

Transfórmanse los prados en eriales
y en ellos florecillas ya no crecen;
más que cantar, las aves más parecen
llorar con amargura sendos males.

Millares de cadáveres hacina;
de pavesas tapiza los poblados,
y siembra por do quier y en todos lados
feroz desolación y enorme ruina.

Desbarata, consume, absorbe, aterra,
el arma sin cesar blande homicida...
¡Eternamente seas ma' decida!...
¡Guerra implacable á la implacable Guerra!

LXVIII.

Expansivas, placenteras
trocaron su desconsuelo,
por trinos de alegre anhelo
las avecillas parleras
Revistense las praderas
del más lozano verdor;
Febo con áureo fulgor
engalana la natura;
y la Paz su era inaugura
de bienandanza y amor.

Ya no tañen las campanas
lúgubres como solían
y anuncian las que se ansian
horas prósperas y sanas.
Las doncellitas ufanas
recorren la población,
cundiendo la animación
con sus himnos inspirados
que á la Paz van dedicados
como á justa exaltación.

Los sentimientos ruines
en el abismo se hundieron,
y á reemplazarlos vivieron
los humanitarios fines.
Extinguiéronse los Caines,
con gran aplauso y solaz,
é inauguróse eficaz,
regeneradora calma;
y ¡oh! se convirtió nuestra alma
en santuario de la Paz.

JOSÉ MARTÍUS.

Secció de Montepíos

Lo próxim Congrès general de Auxili mutuo

Sabem que segueixen ab bon èxit los treballs y pre-paratfus per' que las sessions de aqueixa Assamblea próxima á celebrarse en aquesta capital sigan dignes de l' objecte que 's proposa la entitat que hi tangut tan lloable iniciativa.

Se 'ns diu que á mes de haverhi ja adhesió de bon número de germandats, han enviat també lullas nombrent delegats per pèndrer part directa en la dis-cussió de 'ls temas mes interessants, sociétats mutua-listas especials que donan a'l socorro mutuo un alcans superior á aquell punt de vista rutinari ab que és considerat per part de las germandats.

Entre aquestas sociétats innovadoras que á'l Con-grès vindrán, s' hi conta *La boule de neige*, fundada fa set anys, domiciliada en París y que té en sas llistas mes de 18.000 associats. Los delegats de *La bou-le de neige* 's proposan tractar extensament la qüestió de que s' alcansin ventatjas desconegudas en Espa-nya per la causa de la mutuahitat, y no duptem que sa intervenció en los debats será profitosa y en bene-fici de las classes á qui pót interessar lo progrés en aqueix punt.

També sabem que hi assistiran dos de 'ls mes distingits advocats de 'l Col·legi de aquesta capital, per' apoyar una proposició relativa á passar pensions á 'ls treballadors que tingan mes de 60 anys y un projecte encaminat á que 'l socorro mutuo penetri en esferas fins avuy per ell desconegudas y en las quals podrà representarhi un paper brillantíssim, essent á 'l mateix temps de una gran influencia en bè de las classes treballadoras.

Los temas de discussió serán defensats p'el Consell Directiu de *La Unión defensora del Socorro mutuo*, y per un distingit catedràtic de nostra Universitat, qual nom no 'ns creyem autorisats per' publicar encara.

Los delegats nombrats fins ara són mes de cinquanta, y s'espera resposta de varios presidents de associacions, que contestarán en quant los hagin designat las Juntas directivas.

Creym que la millor proba de fer véurer la importancia que pòt revestir la celebració de aqueix Congrés, (primer que de aquesta classe s'haurá tingut en Espanya) és la adquisició de 'l qüestionari que ara tenen ja en estudi las Direccions y 'ls Delegats de las corporacions que hi estarán representadas.

Ab lo qüestionari y ab la llista de las societats inscrites, n'hi ha prou per fer evident la utilitat de un Congrés de tal naturalesa; per qual rahó és de créuer que aixís ho comprendrán las societats que no hagin parat la deguda atenció en aquest assumpto que és de una preferencia suma, en especial per las germandats, avuy que tan atrassadas se troban, puig totes poden avansar no mes ab una mica de bona voluntat.

Ab la fundació en Barcelona de *La Unión defensora del Socorro mutuo*, va posarse la primera pedra de 'ls fonaments de 'l edifici innovador de la causa que mes importa á las classes pobres, y ab la celebració de 'l pròxim Congrés que organisa, s'posarán sens dubte las que ja suitiran de ran de terra, á fi de que 's comensi á véurer fins pe 'ls curts de vista y pe 'ls cegos de conveniencia, com aqueix edifici s'aixeca ab la magestuositat que li pertoca.

Si 'ls resultats, com és de prevéuer, corresponen á las esperansas que 's tenen, estaré á 'l primer pis, y allavors s'haurá implantat definitivament en nostra patria 'l temple de una regeneració benéfica que tal vegada no será extranya á la regeneració política de que tant s'alardeja y per qual consecució s'parla per tothom, sense que per ara se'n vislumbri ni en lo mes lluny de 'l horitzó 'ls mes petits é insignificants boralls.

Tal vegada aixís com diu 'l adagi que «per' hont menos se pensa salta la llebra», pe 'l cantó que menos s'espera vindrá un fet, fruyt de la mutualitat ben entesa, que il·lumi 'ls viaranyes de la política y deixi mes tart espay sufficient per donar pás á las idees verament regeneradoras, que per' serho no poden pas deixar de estar guiades per l'esperit de una veritable germanò.

U. C. B.

Diuenje van reunir-se molts associats de *La Unión defensora del Socorro mutuo*, per tractar de donar impuls y desarrollo á la Secció especial de auxili en cas de mort. La circumstancia de haver deixat d'existir la associada D.ª Tecla Bossa y de haver cobrat son marit don Salvador Martinez lo llegat de 90 duros que la difunta li havia fet pagant una sota pesseta, ha tret la són de las orellas á molts y ha fet caurer la vena que altres tenían á 'ls ulls. Avuy ja s'ha vist la ventajá; ja 's comprén

(perqué ningú pòt duptar de la lògica de 'ls fets), ja 's comprén, diem, la certesa de poguer deixar ab un desembols tan mínim, que mes casi no pòt serho, la suma de 90 duros, á 'l morir-se, verdader consol que atenúa la pena de las familias sobre tot si están en extrema necessitat.

Aquet fet ha lograt animar á molts que no s'hi havian fixat y ha fet decidir á sufficient número de personas á inscriure's á la expressada Secció, que ja te recursos recaudats per atendre á un altre cas si 's presentés.

Fixinse be las familias en la circumstancia de que satisfent una pesseta, ab la senzilla combinació establerta per *La Unión defensora* tothom constitueix llegats de 90 duros á favor de qui vulga que 'ls cobri quant lo cas arribi y no deixin de aprofitarse de una innovació tan profitosa.

Aquest assumpto es molt interessant á las personas de pochi recursos, y per consegüent, val la pena de que la prensa la recomani, en la seguretat de fer una bona obra y favorable á la generalitat.

S'ha tingut una reunió de Directors de germandats per' tractar de procurar un local á propòsit per' tots los montepios, partint de la base de que no hagi de pagar mes de una pesseta mensual cada montepió. Tots los reunits van estar conformes en lo ventajós de aqueix pensament, y á fi de tractarne ab amplitud va nombrarse una Comissió gestora per disposar una nova reunió mes numerosa, en la qual se presentarà un projecte á fi de implantar semblant idea.

Potsé 's tindrà 'l día de Pasqua.

¿QUÉ SOM?

A l'aparéixer nostra publicació, posárem de manifest nostre punt de partida que sens ésser ostensiblement polítich, sens determinar ab tota precisió lo partit en que militábam y en que hi havia nostras simpatías y per ell aportabam á 'l terreny de l'activitat intelectual tots los desitjos y aspiracions, nos afiliábam per' posarnos á 'l costat de aquell que enarbolés la bandera de la reivindicació per' Catalunya de tots los drets que constituíen la forsa de nostra independéncia administrativa.

Ab aquesta aspiració única, suprema; ab aquest desitj vehement que desde nostra joventut palpita en nostre cor y repeteix ab forsa inusitada en nostre cervell, hem treballat deu anys; hem sostingut polémicas pera fer véurer d'una manera palpable lo just y legal de nostra petició; las rahons que 'ns abonan, lluny de l'extremada intransigencia, pera no ésser tildats de visionaris ó propagandistas de la disgregació de nostra nacionalitat, exposant en forma intel·ligible á la mes obtusa comprensió, 'ls datos històrichs que són la base, de nostre irrefragable dret polítich-administratiu en mal hora robat per ma traydora.

Fins ara 'ls governs que desde Madrid han fet de Catalunya país conquistat manant tot lo que res los atany ni alteració produhir podían en la política en general, han fet lo sòrt: nostras veus no han traspasat las argilosas ayguas de 'l Ebro; sols han servit per' que 'ls vividors de nostra política central, absorbent, hágian dit de nosaltres que sols som los catalans los que no sentim l'agrahiment pe 'ls beneficis que 'l govern otorga.

De Madrid pocas, poquíssimas són las cosas que podem apuntar en la fulla de 'l *Haber*. Són moltíssimas las cantitats que figuran en la de 'l *Debe*.

Peró ara 'l govern está animat de cert esperit descentralisador, vòl donar á las provincias totes aquellas prerrogativas de que per sas condicions industrials, agrícoles y fabrils de sos habitants y fins per la riquesa de son terreny sían mereixedoras, y això deixa véurer en perspectiva las descentralisadoras concessions de nostra autonomia.

Fets frescos ne són proba plena.

Lo nomenament de 'l Dr. Robert, despullat de tot compromís en partit polítich militant, n'és penyora de qualitat; és las arras aportadas pe 'l fiel compliment de lo promés per part de 'l govern de Madrid.

Los nomenaments de 'ls Bisbes d'aquesta diócesis y de Vich que han recaygut en dos personas, decidits y entusiastas catalanistas, també ho diu ben clar, com aixís

mateix ho indica la bona acollida que ha tingut la Comissió de l' Foment de l' Treball Nacional, que ara 's troba en Madrid gestionant assumptes que interessan particularment a la regió nostra.

No cal, donchs, negar nostras simpatías a una situació que està disposada a fer prosperar nostres ideals. Per tots aquets motius y ademés perquè l' regionalisme està personificat en lo Govern ab la valiosa figura de'l Sr. Durán y Bas que fa poch havía establert en nostra Universitat la càtedra de Dret Català, som ministerials; pero no ab ministerialisme servil ni incondicional, sino ab lo que sia compatible ab la independència necessaria per apreciar ab despreocupació tots los actes gubernamentals.

L. R.

CARA Y CREU

No és alegre l' assumpte que 'ns ha inspirat las següents ratllas: la pena per' avuy, la desconsideració per' alir.

Aquesta per un fill predilecta de l' art, sens segon en l' historia, alabadas y veneradas sas obras per tot lo món y de justa y llegítima y merescuda immortalitat son nom: Mozart.

La pena per la mort d' nn torero en lo circol arenós d' una plassa de toros.

Per l' espectacle horrorós, indescriptible que resulta l' véurer un torero enfilat a las banyas de l' toro, estenent los brassos com volguent trobar punt d' apoy per salvar la vida, tos ulls entelats y sens direcció fixa, los muscles de la cara espantosament contréts de manera que condol y apena, vessant sanch per l' ampla y fonda ferida, acabant la *diversió* ab l' epilech que té lloch a l' cementiri: aixó ha succehit fa poch dias a n'en *Fabrilo*.

Dirán, sens dupte, nostres lectors, que no veuen lo perquè ni l' punt d' hont arrenca la comparació entre un músich immortal ab un torero.

No n' hi ha respecte la professió de l' un y l' art exquisit de l' altre.

Però la mort de 'n *Fabrilo* nos ha recordat la mort de l' gran Mozart.

Lo torero morí tenint preocupada l' ansia de tot un poble que fins a altas horas de la nit no 's mogué de ls voltants de la plassa.

A l' ferse pública sa mort, la opinió senti las convulsions de ls últims moments agònichs; caygué desolada devant lo desfigurat cadavre y aspiraba ab tristesa la olor característica de l' cordial, precursora, nunci de la mort.

Refeta de la catástrofe, posada sobre sí la opinió consternada per tal desgracia, li faltá temps per' organitzar-se y a l' hora de l' enterro reunir-se mils y mils personas, portar a dotzenas de dotzenas las coronas com ofrena de l' sentiment que tal desgracia produhía, y acompanyar lo cadavre a l' cementiri y esperar allí fins que s' hagués donat l' última paletada de morter per' tancar la sepultura.

Aixó han fet a Valencia ab motiu de la mort de 'n *Fabrilo*: aixís han demostrat los valencians lo molt que estiman a ls que a la professió de l' toreig dedican sa existencia, esposant sa vida.

Nostres lectors fassin de l' fet las consideracions que creguin pertinents a l' cas, ja de l' ordre moral que marca l' avens d' un poble que estima sa cultura y sa historia, ja per l' efecte material que produheix l' espectacle.

Lo reputat mestre compositor y director de la Societat de Concerts de Madrid D. Mariano Vázquez, en son important llibre titulat: *Cartas a un amigo sobre la música en Alemania*, fa detallada menció de la manera inesplorable com fou enterrat l' insigne músich, l' immortal autor de *Les Noces de Figaro* Wolfgang Amadeo Mozart.

No volem posarhi una paraula de nostra part: quedí lo que segueix a l' amparo de la respectable firma de l' citat Mtre. Vázquez.

Diu aixís a l' final de la plana 123 de la citada obra:

«Las cenizas de Mozart también reposan en Viena. Pero ¿dónde? En el cementerio de San Marx hay un monumento sobre el sitio en que se supone que están; pero todo es conjetura. En estos términos anota el registro civil de Viena la muerte del grande hombre: El 5 de Diciembre de 1791, el Sr. Wolfgang Amadeo Mozart, maes-

tro de capilla, compositor de la cámara imperial y real, y que habitaba en el *Petit Kaiserhans*, número 970 (actualmente núm. 8) en la *Rauhenteingasse*, ha muerto a consecuencia de una fiebre cerebral, a la edad de treinta y seis años.

Imposible decir menos. Y esto a raíz del ruidoso éxito de *La Flauta encantada*, y cuando *Le Noce de Figaro*, *Don Juan* y tantas obras maestras admiraban al mundo.

Las circunstancias que acompañaron la inhumación de los restos mortales del pobre Mozart son extraordinarias y trísticas. Un amigo del ilustre difunto llamado Van Swieten, que poseía una gran fortuna, ofreció a la viuda ocuparse de todo lo concerniente a las exequias de su marido. Según esta promesa parecía natural que preparase solemnes funerales, dignos del gran artista. No fué así. El opulento protector creyó más conveniente ajustarse a la situación precaria de la infeliz viuda, y todo quedó reducido a un entierro de tercera clase: 18 florines, 56 krentzer (85 reales y pico) y 3 florines por el féretro (30 reales). Con todo *este lujo* fué llevado Mozart al camposanto.

Era el 6 de Diciembre a las tres de la tarde: reinaba un furioso temporal. En una de las naves colaterales de la Catedral de San Esteban, y no en el coro como tenía derecho por su título de maestro de capilla, recibió el cuerpo del difunto el agua bendita con las oraciones de la Iglesia. Allí estaban Van Swieten y otros amigos, muy pocos en número. Al salir por la puerta del templo, el huracán de agua y nieve pareció desencadenarse por completo, hasta el punto de hacer que todos se detuvieran asustados. Después de vacilar un momento, el cortejo se puso en marcha; pero la tempestad no cedía, el camino era largo, y poco a poco los acompañantes fueron desertando uno a uno vergonzosamente. Cuando los conductores del féretro se detuvieron en la puerta del cementerio para hacer un pequeño descanso, *estaban solos*. Sin una lágrima, sin una mirada amiga, sin un adiós, sin una última oración, bajó a la tumba el pobre Mozart. El corazón se desgarró con el recuerdo de tanta desdicha.

Pues no es esto todo.

El acaudalado Van Swieten no dió orden de que se reservase un terreno, y Mozart fué arrojado a la fosa común.

A los pocos dias la infortunada viuda quiso visitar la tumba de su marido. Llega, busca, se informa, pregunta, y el guarda del cementerio le dice que él es nuevo allí; que su predecesor ha muerto hace tres dias, y que, si su marido no está enterrado en terreno reservado, *nadie* podrá indicarle el lugar de la sepultura. Y así se confirmó. Todas las pesquisas han sido inútiles. Los despojos mortales del gran Mozart *no se han encontrado*.

Fins aquí l' Mtre. Vázquez.

Nosaltres sols direm, repetint la idea a l' comens apuntada: la mort de l' un com espanyol nos apena, la de l' altre com a músich nos fa plorá l' cor.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

EN LA MORT DE LA NENA

MODESTA CAMPALANS

Náixer... sufrir .. morir: tota la historia de lo existent en aquets mots se tanca.

La llevor per granar; la mare terra per infantar la planta, y l' mar ingràvit en moviment etern, sens qu' en ell quedi de lo que hi fou ni un sol recort, ni un rastre: L' auell errant, la blanca papallona y l' home ab sí mateix en lluya eterna; tot lo que viu sofreix. — ¡Y plorariam per que tu, casi a l' náixe, avans que pugui l' dolor destrossar ton cor puríssim, mirant la vida y murmurant *joh shocking!* fugintne hágis batut las blancas alas?... Sols un ser pòt plorarte sens egoisme: ta mareta. . Y per' xó; perquè és ta mare.

CLAUDI PLANAS Y FONT

Reunions particulars

Amigos de la Aurora. (Gracia).—En pochi's dias s'han representat dos funcions. L'aplaudit drama en 3 actes, *Lo liri d'aigua fón* la primera, dirigida pe 'l senyor Roig, la qual tingué bona execució, sobressortint las Sras. Casajust y Hostau, y 'ls Srs. Roig, Puig y Rius.

La nena Amat desempenyá son paper ab molta delicadesa y bon gust, captantse aplausos que eran per cert merescuts, y siguent obsequiada per la societat ab un artístich regalo.

Los Srs. Torres, Palomera, Colomera y altres, acertats.

La segona funció fón dirigida per 'ls Srs. Manelet y Rius, y 's possá en escena, la divertida pessa, titulada: *Lo marit de la difunta*, en la que 'l Sr. Nöel hi fèu devassall de son natural bon humor, fent per demés divertida aquesta vetlla desempenyant lo paper de *Don Jaume*.

Los directores y 'l Sr. Marieges, ajustats.

Després feren las sarsueles *¡Quién fuera libre!* y *La segunda tiple* que anaren algo fluixas, principalment aquesta última que 's fèu llarga y pesada.

Respecte á la execució de las partituras de abduas sarsueles, debem dir que 'l Mtre. Amat hi empleá tota sa molta voluntat per lo que resultá bona.—LEON.

Saló de descans

S'ha celebrat la festa de 'ls Jochs florals, qual acte tingué lloch lo dia 7 en lo gran Saló de Llotja á la una de la tarde.

Hi assistiren las autoritats y una distingida concurrencia, havent resultat una funció molt lluhida. Na haverhi molt entusiasme regional, van sèr aplaudits los discursos y 'ls treballs llegits y va oferir ocasió de donar nova proba de son valer al Rvnt. Dr. Torras y Bajas, president de 'l Consistori, qui pronunciá un magnífich discurs propi de 'l cas.

Pero... nes mes; porque aqueixa poética festa qual restauració va sè 'l bressol ahont va gronxarse y creïxer lo renaixement literari modern, ha anat en decadencia desde que va arribar com qui diu á la major edat.

Desitjem de veras que 's conservi y que recobri tota la importancia que per causas diverses ha anat perdent.

—Dilluns dia 15, se reunirá la Junta Directiva de 'l *Centro Artístico Recreativo* en son local de 'l carrer de 'l Pi, 5, 2.º, á 'l objecte de enterarse de 'l resultat de la funció donada en Romea per 'l augmentar y remoure la subscripció per construir lo projectat monument á Frederich Soler y Hubert.

Ja s'hauria reunit, pero espera avans resposta á una comunicació.

En dita reunió s'ocupará també la Junta de procurar que no s'adormi mes aqueix assumpto, procurant mirar la manera de vèncer las dificultats que 's presentan per conseguir lo que 's desitja, ó sia que 's fassi 'l monument.

També potsé 's parlará de modificar algún artule de 'ls Estatuts.

—S'está posant en música pe 'l reputat mestre senyor Eussebi Bosch, lo preciós drama en tres actes y en vers, original de D. Joaquim Abbanell, que acaba de publicar *Lo Teatro Catòlich*, y que porta per títol, *Fam d'or*.

Dit drama posat en sarsuela, se estrenará ajudant Deu, lo dia de la festivitat de Miquel de 'ls Sants, patró de la ciutat de Vich.

—Ha arribat de París després d'estarhi una llarga temporada, nostre estimat amic 'l eminent pianista catalá D. Carlos G. Vidiella.

—No podem contestar lo que desitja á 'l Sr. Colomer porque no s'ha rebut la pregunta á que ha de correspondrer la resposta.

—La revista teatral *Espana Artística* dona compte de la formació de molts compayias per distintas poblacions d'Espanya y á 'l mateix temps indica per medi de la seva agencia, quins són los qu'están á disposició de las empresas.

—La societat «Los Antichs Guerrers» convoca á tota la gent á que li quedi alguna partícula de bon humor, á concórrer ab tota classe de objectes nous ó rovellats ó de estils modernistas, pera poder figurar á una exposició humorística d'Arts é Industrias, qual exhibició tindrà lloch durant la próxima temporada d'istiu, en lo local de la Societat.

La classe d'objectes que podrán figurar, deurán ser per exemple; *Dibuix y Pinturas* de totas classes, *Escultura*, *Projectes de Arquitectura*, *Metalls*, *Cerámica*, *Fusteria*, *Indumentaria retrospectiva*, *Tapiceria*, *Plans d'educació y ensenyansa*, *Marina*, *Instruments*, *Mecánica*, *Electricitat*, *Agricultura*, *Química y Treballs de paciència*, encara que aquestos no servixin per res útil, vegem diu lo cartell.

Pera poguer figurar en lo catàlech, cada objecte deurá venir ara acompanyat d'una explicació de lo que representa y á lo que pot sèr aplicat.

Los objectes per 's exposar se rebrán tots los dias de 3 á 4 de la tarde y de 9 á 11 de la nit, desde el 15 de Juny al 11 de Juliol, en lo local de la Societat, carrer de Lladó, 4, 1.º.

Tots los objectes, figurin en lo catàlech ó no, 's retornarán á 'ls duenyos terminada la fetxa de tancament de la Exposició.

Se formarà un Jurat de recompensas, compost de varios individuos de la Societat y de forasters, per concedir á las obras que se ho merexin, medallas de 1.ª, 2.ª y 3.ª classe, acompanyadas d'un diploma.

La Exposició estarà oberta de 'l 27 de Juliol á 8 de Setembre pròxims.

SEÑORAS

con el uso diario de la legítima

Agua de Barcelona

de José Domínguez, se obtiene

JUVENTUD, HERMOSURA

y desaparición completa de pecas, señales de viruela y demás manchas que afean vuestro cutis.

1, 1'50 y 2 pesetas botella

Tomando una docena, se rebajan 2 pesetas

DESPACHO: MENDIZÁBAL, 14, 1.º - 2.º

ARCHIVO LÍRICO-DRAMÁTICO

Y COPISTERÍA DE

Francisco Pérez Pol

Calle de Roig, núm. 24.—BARCELONA

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pienes y armoniums, de

JUAN AYÑÉ

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22 —BARCELONA

Especialidad en pianos de alquiler. Guitarras desde 5 pesetas.

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Toalla FRINÈ

Son ús hermoseja 'l. rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borro y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y 'l escorbut.

Se ven en totas las perfumerías

Imp. Pujol y Comp.ª Tallers, 45.—BARCELONA